

Jurnal de tură: vf. Pietrosu (2.303 m) din munții Rodnei

DATA: 2 -3 noiembrie 2012

LOCAȚIA: vf. Pietrosu (2.303 m) din munții Rodnei, cel mai înalt vârf din Carpații Orientali

TRASEU: 2 noiembrie Sibiu - Alba Iulia - Cluj-Napoca - Dej - Beclean - Borșa

Înnoptarea la Pensiunea Carmen din Borșa, 75 lei camera (pensiunea arată foarte bine, condiții foarte bune la un preț rezonabil)

3 noiembrie Borșa - Stația Meteo - vf. Pietrosu și revenire în Borșa plus drumul înapoi până în Sibiu (în total sunt 720 km dus-întors din Sibiu)

PARTICIPANȚI - 2

DURATA: traseul spre vârf cu plecarea din Borșa a durat dus-întors 8 ore (10 km i-am făcut cu mașina)

VREMEA: la pornire spre vârf a fost puțin înnorat, ceață pe vârf care s-a risipit la câteva minute bune de la plecare pe traseu. Temperaturi mici la stația meteo (3 grade C) și mai scăzute pe vf. (zero grade C), temperaturi simțite cu câteva grade mai puțin din cauza vântului (mai ales pe creastă).

Așa se vedea muntele de unde am lăsat mașina,

vf. Pietrosu e cel pudrat cu zăpadă

Căldarea glaciară de unde am urcat în creastă

Am dorit să ajungem în Carpații Orientali, pe acoperișul Maramureșului, de mai bine de un an. Ca multe alte plecări ale noastre a fost plănuită pe ultima sută de metri (cu două telefoane în prealabil la Stația Meteo și la Salvamont pentru a afla detalii legate de vreme și traseu). Pentru cazare am sunat de pe drum.

Drumurile din Maramureș sunt în stare mai proastă decât ale noastre, mai ales cel din Beclean spre Borșa, însă oamenii întâlniți în această tură (de la doamna de la pensiune, domnul de la Stația Meteo care ne-a invitat la un ceai, până la localnici pe care i-am mai întrebat detalii legate de drum) toți au fost cât se poate de amabili.

Unul dintre cele mai frumoase lacuri ca formă din țară,
Ce vă spune forma acestui lac?

Gheața era interesantă, și umbra :)

Până la stația meteo e o diferență de nivel de 700 de metri de la schit, un urcuș constant și nu foarte ușor. Dar peisajul de la stație e foarte frumos, ne-a adus aminte de Făgăraș și de Retezat, căldare glaciară cu pereți de stâncă măreți. Privirea spre creastă, știind că vrei să ajungi acolo, ținta pare descurajantă. Dar nu a fost așa, am atins vârful după o oră și 15 min. de la stație, o urcare în serpentine mai largi care nu obosesc atât de mult ca o urcare pieptiș. Pe vârful este un fel de adăpost (care odată a arătat decent) dar peisajul de acolo e pur și simplu o frumusețe: se vede Borșa (al doilea oraș din țară ca întindere) răsfirată, alte vârfuri în jur (identificate cu ajutorul hărții, Vf. Buhăescu Mare, vf. Buhăescu Mic, vf. Rebra, vf. Grohotu, vf. Piatra Albă), din nou ceaiul care este, chiar dacă mă repet, cel mai bun din lume acolo sus, soarele ușor cu dinți, adăpostiți de vânt. Am petrecut 45 de minute pe vârful îmbătați de peisaj și de soare.

Flori de gheață

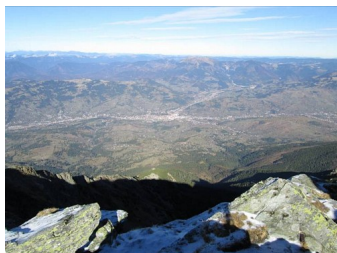
Noi pe vârful...aparatur singur a făcut poza

Adăpostul de pe vf. Pietrosu

Borșa văzută de sus

Coborârea a fost mai rapidă, în 2 ore am fost la mașină. Drumul spre casă a fost mai lung, cu câteva minute înainte de miezul nopții am ajuns acasă.

O combinație pe cinste: muntele în spate, Frumosu' Logan care ne duce spre munte și pasiunea împărtășită

Impresii: ar fi fost o pierdere pentru noi să nu vedem mica parte din munții Rodnei, cu Pietrosu lor. Lacul lezer a avut parte de multe poze, surprinși plăcut de forma lui, traseul prietenos (chiar dacă pe o porțiune era solul înghețat și am fost și mai prudenți), alunecare lui Radu chiar pe vârf (a călcat pe o bucată de carton bituminos de pe adăpostul care este chiar sub stâncă, carton care a cedat, sprijinindu-se în ultima secundă pe celălalt picior. Stâncă din apropiere nu i-ar fi primit bucuroasă alunecarea. Dar din nou, cineva acolo Sus ne-a zâmbit în toată tura și pe drum cu mașina. Suntem bine, cu sufletele pline de acea energie pozitivă pe care doar natura o poate oferi (cui poate primi).

Numai de bine, Daniela și Radu

PS:

Situație simpatcă: o mare parte din drum am avut căciula pe cap și ochelarii pe căciulă. Din când în când verificam cu o mână să văd dacă mai erau acolo. La un moment dat i-am pus la ochi. După alte minute am verificat pe cap și nu erau. Primul gând a fost că au căzut și mă pregăteam să mă întorc când îl aud pe Radu spunând "sunt la ochi"!!! Ca în bancurile seci...